

ПРОКЛЯТИЕ ОТ РАЯ

KEN FOLLETT
THE HAMMER OF EDEN
Text copyright © Ken Follett 2022

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ
Проклятие от рая
2022 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Кен Фолет
Превод: © Огнян Алтънчев
Редактор и коректор: Полина Павлинова
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-279-5

КЕН ФОЛЕТ

ПРОКЛЯТИЕ
ОТ РАЯ

Артлайн Студиос
София, 2022

Първа част

Четири седмици

Когато засни, винаги сънува този пейзаж.

Гъста като козината по меча гърбина борова гора покрива възвишенията. Небето е толкова синьо в чистия планински въздух, че те заболяват очите. На километри навътре от пътя има закътана долина със стръмни склонове и студена река между тях. Тук, скрит от очите на чужди хора, слънчевият южен склон е почистен и засаден със стройни регуци лози.

При спомена за това колко хубаво е било го заболява сърцето.

В редовете работят мъже, жени и деца, бавно движейки се от лоза на лоза. Това са неговите приятели, жените, които обича, неговото семейство. Една от жените се смее. Едра жена с дълга черна коса, към която той изпитва особена топлина. Тя отмята глава назад, отваря уста и ясният ѝ глас се разнася над лозята като птича песен. Някои от мъжете разговарят полугласно, молейки се на боговете на долината за добра реколта. В краката им са останали няколко пъна, за да им напомнят за убийствената работа, създала това място преди двадесет и пет години. Почвата е камениста, но добра, защото камъните задържат слънчевата топлина и стоплят корените на лозите, предпазвайки ги от смъртоносното измръзване.

Отвъд лозята има групичка гървени постройки – простички, но добре направени и устойчиви на стихии. От готварницата се издига тънка струйка дим. На поляната отпред жена учи едно момче как да прави бъчви.

Това е свято място.

Защитено от тайнственост и молитви, то се е запазило чисто, жителите му са свободни, докато светът отвъд долината тъне в корупция и лицемерие, алчност и мръсотия.

Но изведнъж картината се променя.

Нещо е станало със студения поток, виец се през долината. Богрото му ромолене е затихнало, а бързият му бяг – рязко спрял. На мястото на пенливата, бързаща надолу вода се появява

тъмен вир, тих и неподвижен. Краищата на вира сякаш не помръдват, но ако погледне за малко встрани и после пак към вира, той вижда, че е станал по-голям. Скоро е принуден да отстъпи нагоре по склона.

Не може да разбере защо останалите не забелязват покачващата се вода. Корените на първия ред лози вече са залети и хората работят до глезените във вода. Сградите отначало са били обградени, а малко по-късно – наводнени. Огнището в готварницата е загасено и празните бъчви бавно се поклащат в черната вода на покачващото се езеро. „Защо не бягат?“, пита се той и в гърлото му се надига задавяща го паника.

Сега вече небето е покрито с оловносиви облаци и дрехите на работещите се вейат от нахлулия студен вятър, но те продължават да се движат между лозите, навеждайки и изправяйки се, разговаряйки помежду си спокойно. Единствен той вижда опасността и си казва, че трябва да вземе едно, две, че дори и три деца и да ги спаси от удавяне. Опитва да се спусне към дъщеря си, но установява, че краката му са затънали в тинята и не може да се движи – сърцето му се изпълва със страх.

В лозята водата се вдига до коленете на работещите, после до кръста, до шията. Той е опитва да извика на хората, които обича, да им каже, че трябва веднага – в близките няколко секунди – да направят нещо или ще умрат, но въпреки че отваря устата си и напрега гърло, никакъв глас не се чува. Обхваща го ужас.

Водата навлиза в отворената му уста и го задавя.

И винаги на това място се събужда.

1

Човекът, наречен Прийт, бутна каубойската си шапка над очите и огледа равната прашна пустиня на Южен Тексас.

Във всички посоки, докъдето поглед стигаше, доминираше анемично зеленият цвят на мескитов храсталак и трънаци. Точно пред него, направо през буренака, бе прорязан черен път, широк три метра. Испаноезичните булдозеристи, които го правеха в гразнещо права линия, го наричаха *sendero**. От едната му страна, точно на четиридесет и пет метра едно от друго, потрепваха яркорозови маркиращи флагчета, прикрепени на къси железни колчета. По това *sendero* бавно се движеше камион.

Прийт трябваше да открадне камиона.

Първия си автомобил – чисто нов ослепителнобял „Линкълн Континентал“, модел от 1961 година – той бе откраднал на единадесетгодишна възраст. Колата бе паркирана пред Рокси Тиътър на Саут Бродуей в Лос Анджелис, с ключове в контакта. Прийт, когото в ония дни наричаха Рики, едва се виждаше над волана. Бе толкова изплашен, че едва не се подмокри, но мина десетина пресечки и гордо връчи ключовете на Джими Райли, по прякор Зурлата, който му даде пет долара, после качи приятелката си да я повози и блъсна колата на Тихоокеанската магистрала. Така Рики влезе в бандата на Зурлата.

Но този камион не бе обикновена кола.

Докато гледаше към него, мощното устройство зад кабината на шофьора спусна масивна стоманена плоча – малко над половин квадратен метър – на земята. Последва кратка пауза, после се чу нисък грохот. Около камиона се вдигна облак прах, тъй като плочата започна да бие ритмично по земята. Прийт усети земята под краката си да се разтърсва.

Това беше сеизмичен вибратор – машина, предназначена за изпращане на ударни вълни по земната кора. Прийт така и не

* Пътека (исп.). – Б.пр.

успя да се образова, освен в изкуството да краде коли, но беше най-умният човек, когото бе срещал в живота си, и разбра как работи вибраторът. Принципът беше подобен на този на радара и сонара. Ударните вълни се отразяваха от най-различни препятствия в земята като например течности и скала и отскачаха обратно към повърхността, където се улавяха от уреди, наречени геофони или кани.

Прийт работеше в екипа на каните. Екипът бе разположил хиляди геофони на точно изчислени разстояния един от друг, на площ от два и половина квадратни километра. Всеки път когато вибраторът раздрусваше земята, отразените вълни се улавяха от каните и се записваха от оператор, работещ в каравана, наречена „кучешка колиба“. По-късно всички данни щяха да бъдат въведени в суперкомпютър в Хюстън, който щеше да състави триизмерна карта на това, което беше под повърхността. Картата щеше да бъде продадена на петролна компания.

Вибрациите усилиха звука, вдигайки шум като мощни двигатели на презокеански лайнер, набиращ скорост, после звукът рязко спря. Прийт се спусна по сендерото към камиона, закривайки очи от вдигнатия се прах. Отвори вратата и се вмъкна в кабината. Заг волана седеше нисък тъмнокож мъж на около тридесет години.

– Здравсти, Марио – каза Прийт и седна до шофьора.

– Здравсти, Рики.

В професионалната шофьорска книжка (категория В) на Прийт бе вписано името Ричард Грейнджър. Книжката бе подправена, но името бе истинско.

Носеше пакет „Марлборо“ – цигарите, предпочитани от Марио, който хвърли на таблото пред него.

– Дръж, донесох ти нещо.

– Хей, не е необходимо да ми купуваш цигари бе, човек.

– Е, нали винаги пуша на аванта от теб.

Той взе отвореното пакетче от таблото, тръсна една цигара и я мушна между устните си.

Марио се усмихна.

– А не е ли по-просто да си купуваш цигари?

– О, не, по дяволите! Не мога да си позволя да пуша.

– Ти си луд бе, човек – засмя се Марио.

Прийт запали цигарата. Винаги бе притежавал способността да се сработва с хората, да ги накара да го харесват. По

улиците, където бе израснал, хората биеха, ако не им харесаш, а той бе гребно хлапе. Затова у него се бе развило някакво интуитивно чувство да предсеща какво искат хората от него – уважение, приятелство или изобщо каквото и да е – и бързо да им го дава. На петролните полета това, което свързваше хората, бе хуморът, или по-точно подигравката – понякога умна, понякога мръсна.

Въпреки че беше тук само от две седмици, Прийт бе спечелил доверието на колегите си. Обаче не бе измислил начин как да открадне сеизмичния вибратор. А това трябваше да стане през следващите няколко часа, тъй като утре по график камионът щеше да бъде закаран на нов обект – на хиляда и сто километра от тук, близо до Кловис, Ню Мексико.

Смътният му план бе да помоли Марио да го вземе със себе си. Пътуването щеше да трае два-три дни: камионът, който тежеше двадесет тона, можеше да се движи със средна скорост около шестдесет и пет километра в час. Някъде по пътя щеше да напие Марио и да изчезне с камиона. Беше се надявал да измисли по-добър план, но досега не бе осенен от вдъхновение.

– Колата ми никаква я няма – каза той. – Утре можеш ли да ме закараш до Сан Антонио?

Марио бе изненадан.

– Няма ли да идваш до Кловис?

– А, не. – Той махна с ръка към безрадостния пустинен пейзаж. – Погледни само. Тексас е толкова красив, че не ми се иска да го изоставям.

Марио сви рамене. При работа като тази текучеството не беше необичайно.

– Дадено, вземам те. – Беше против правилата на компанията шофьорите да вземат пътници, но те постоянно го правеха. – Чакай ме до сметището.

Прийт кимна. Мястото за боклук беше запусната пагина, пълна с ръждясали пикапи, счупени телевизори и разкъсани матраци, намираща се в покрайнините на Либърти – най-близкото градче. Никой нямаше да го види как се качва при Марио – най-много някое хлапе, излязло да стреля по змии с малокалибрена пушка.

– В колко часа?

– Да кажем, в шест.

– Ще донеса кафе.

На Прийт този камион му трябваше. Усецаше, че животът му зависи от това. Ръцете го сърбяха да хване Марио още сега и да го изхвърли от кабината. Но така не биваше. Първо, Марио беше почти двадесет години по-млад от Прийт и едва ли щеше да се остави да бъде изхвърлен толкова лесно. И второ, кражбата трябваше да остане скрита за няколко дни. Прийт трябваше да закара камиона до Калифорния и да го скрие, преди ченгелата да започнат да търсят откраднат сеизмичен вибратор по пътищата.

По радиото се чу сигнал, показващ, че операторът в „кучешката колиба“ е проверил данните от последните вибрации и не е открил никакви проблеми. Марио вдигна плочата, включи на скорост и я премести четиридесет и пет метра напред, спирайки точно до следващото розово флагче. След това отново спусна плочата и изпрати сигнал за готовност по радиото. Прийт внимателно гледаше, както бе правил това много пъти досега, старайки се да запомни кои лостове местни Марио и кои бутони натиска. Ако после забравеше нещо, нямаше да има кого да пита.

Двамата изчакаха сигнала от „кучешката колиба“, който щеше да задейства следващата вибрация. Това можеше да се прави и от шофьора в камиона, но по принцип операторите искаха да държат цялата работа в свои ръце и затова задействаха вибратора с помощта на дистанционно управление.

Прийт допуши цигарата си и хвърли фаса през прозореца. Марио кимна към колата на Прийт, спряна на около четирисотин метра на асфалтирания гвупосочен път.

– Това твоето гадже ли е?

Прийт погледна натам. Стар беше излязла от мръсната светлосиня „Хонда Сивик“ и се бе облегла на капака, веейки си със сламена шапка.

– Аха – отвърна той.

– Дај да ти покажа една снимка. – Марио извади кожата си портфейл от задния джоб на дънките, измъкна от него снимка и я подаде на Прийт. – Това е Изабела – каза гордо.

Прийт видя хубава мексиканка на около двадесет и пет години, облечена в жълта рокля и с жълта лента в косата. Държеше бебе на ръце, а до нея свенливо се гушеше тъмнокосо момченце.

– Това децата ли са?

Той кимна:

– Рос и Бети.

Прийт потисна надигналата се усмивка, като чу английските имена.

– Хубави хлапета. – Помисли си за собствените си деца и малко остана да каже на Марио за тях, но навреме се спря. – Къде живеят?

– В Ел Пасо.

В съзнанието на Прийт бавно започна да се оформя идея.

– Виждаш ли ги често?

Марио поклати глава:

– Нали работя нонстоп бе, човек. Пестя парите, за да купя нещо за живеене. Една хубава къщичка с голяма кухня и плувен басейн. Заслужават го.

Идеята разцъфна в главата му. Прийт потисна обхваналата го възбуда и продължи да говори с нормален тон, поддържайки ленивия разговор:

– Даа, хубава къща за хубаво семейство, нали?

– За това си мисля.

От радиото отново се чу сигнал и камионът се разтърси. Шумът приличаше на гръмотевица, но бе по-ритмичен. Започна с дълбока басова нотка и бавно изтъня в по-горните регистри. Точно след четиринадесет секунди спря.

Във внезапно последвалата тишина Прийт щракна с пръсти.

– Слушай, хрумна ми нещо... Не, може би няма да стане.

– Какво?

– Не знам дали ще стане.

– Кажу бе, човек.

– Помислих си, че никак не е справедливо да не се виждаш с такава хубава жена и такива сладки деца.

– *Това* ли ти хрумна?

– Не. Хрумна ми, че мога аз да откарам камиона в Ню Мексико, а ти през това време да отскочиш да ги видиш. – Много бе важно да не се натрапва явно. – Но сигурно няма да стане – добави с безразличие.

– Не, готин, не е възможно.

– Сигурно. Чакай да пресметнем. Ако утре рано сутринта тръгнем за Сан Антонио, мога да те оставя на летището там, вероятно ще стигнеш до вас не по-късно от обед. Ще си поиграеш с децата, ще вечеряш с жена си, ще преспнеш, а на сутринта

ще хванеш самолета за Лъбък, откъдето ще те взема... На колко километра е Лъбък от Кловис?

– Сто, сто и петдесет километра.

– Можем да бъдем в Кловис още същата вечер или най-късно на другия ден сутринта и няма начин някой да разбере, че не си карал ти.

– Ама нали каза, че искаш да идеш само до Сан Антонио?

Мамка му! Прийт не беше помислил за това – импровизираше на място.

– Абе, знаеш ли, сетих се, че не съм ходил до Лъбък – каза той безгрижно. – Там е роден Бъди Холи.

– И кой, по дяволите, е Бъди Холи?

Прийт запя:

– „Обичам те, Пеги Сю“. Ти не си бил роден, когато Бъди Холи умря, Марио. Аз го харесвах повече и от Елвис... Сега да не ме питаш кой е Елвис.

– И ти ще минеш целия този път вместо мен?

Прийт тревожно се запита дали Марио не подозира нещо, или просто чувства благодарност.

– Какво толкова? – отвърна Прийт. – Щом ми даваш да ти пуша от марлборото.

Марио поклати глава смаяно:

– Голям пич си, Рику. Обаче не знам.

Значи не подозира нищо. Но се притеснява и вероятно не може да бъде принуден да вземе решение. Прийт прикри разочарованието си с безразличие.

– Ами... помисли си – каза той.

– Ако нещо се обърка, не искам да изгубя работата си.

– Прав си. – Прийт потисна нетърпението си. – Виж какво, дай да поговорим за това по-късно. Довечера ще минеш ли през бара?

– Разбира се.

– Е, тогава ще ми кажеш.

– Окей, става.

От радиото се разнесе сигналът „всичко е наред“ и Марио бутна лоста, който вдигаше плочата от земята.

– Трябва да се върна при колегите – каза Прийт. – Имаме да навием още някой и друг километър кабел до края на работното време. – Върна му семейната снимка и отвори вратата. – Казвам ти, човече, ако имах толкова хубава жена, щях да си стоя вкъщи.

Той се ухили, после скочи на земята и затвори вратата.

Потъвайки в прахта с каубойските си ботуши, Прийт закрачи обратно, а през това време камионът изръмжа и тръгна към следващия маркер.

Докато вървеше по сендерото към мястото, където бе паркирана колата му, видя, че Стар е започнала да крачи напред-назад от нетърпение.

Навремето тя беше станала известна за кратко. Когато хипи ерата бе във върха си, живееше в квартал „Хейт-Ашбъри“ в Сан Франциско. Прийт тогава не я познаваше – бе прекарал шейсетте години в правене на първия си милион, но бе чувал за нея. Била страхотна красавица – висока и тъмнокоса, с щедро надарена от природата фигура. Бе записала една плоча, речитирайки поезия на фона на психеделична музика, заедно с група, наречена *Raining Fresh Daisies*. Албумът бе станал хит за кратко и Стар се превърна в знаменитост за няколко дни.

Но това, което я бе направила легенда, бе ненаситният ѝ сексуален глад. Бе правила секс с всеки, който ѝ обърне внимание, макар и мимолетно: с неумели дванадесетгодишни хлапаци и изненадани мъже на шестдесет години, с момчета, мислещи, че са гейове, с момичета, които не знаеха, че са лесбийки, с приятели, с които се познаваше от години, и с напълно непознати, хванати от улицата мъже.

Това обаче бе много отдавна. След няколко седмици щеше да отпразнува петдесетия си рожден ден и в косите ѝ тук-там имаше сребърни нишки. Фигурата ѝ все още бе страхотна, макар и не така стройна: тежеше деветдесет килограма. Обаче все още излъчваше изключителен сексуален магнетизъм. Когато влизаше в бар, мъжете се обръщаха след нея.

Дори и сега, притеснена и сгорещена от жегата, в крачката ѝ, в начина, по който рязко се обръщаше и поемаше в обратна посока, в движенията на плътта ѝ под тънката памучна рокля имаше нещо непогръжаемо сексуално и Прийт усети желание да я сграбчи още там, на място.

– Какво стана? – попита го тя, щом се приближи достатъчно, за да я чуе.

Прийт беше винаги оптимист.

– Стана като че ли добре – отвърна той.

– Значи е зле – каза тя скептично.

Познаваше го прекалено добре, за да вярва на изписаното по лицето му.

Той ѝ разказа за предложението, направено на Марио.

– Хубавото е, че ще обвинят Марио – завърши той.

– Как така?

– Ами помисли малко. Отива в Лъбък, търси ме, но мен ме няма, няма го и камиона. Разбира, че е изигран. Какво ще направи? Ще отиде ли до Кловис, за да каже на фирмата, че е изгубил камиона ѝ? Не мисля. В най-добрия случай ще го уволнят. В най-лошия ще го обвинят, че е откраднал камиона и ще го хвърлят в затвора. Обзалагам се, че дори няма да помисли за Кловис. Пак ще се качи на самолета, ще отлети обратно до Ел Пасо, ще качи жената и децата в колата и ще изчезне. И тогава полицията ще е съвсем сигурна, че той е откраднал камиона. А Рику Грейнджър няма да бъде дори заподозрян.

Тя се намръщи.

– Планът е страхотен, но дали ще се върже?

– Мисля, че ще се върже.

Тревозата ѝ се задълбочи. Тя плесна покрива на колата с глан.

– Мамка му, моя шибан камион адски ни трябва!

Той се безпокоеше като нея, но го прикри с бодряшки вид.

– Ще го имаме – каза. – По един или друг начин.

Тя сложи сламената шапка на главата си и се облегна на колата, притваряйки очи.

– Де да бях и аз толкова сигурна!

Той я погали по бузата.

– Искате ли да ви откарам някъде, госпожо?

– Да, моля ви. Заведете ме в климатизираната ми хотелска стая.

– Ще трябва да платите обаче.

Тя отвори очи и го погледна престорено невинно.

– Ще ме карате ли да правя мръсни работи, господине?

Той плъзна ръка в деколтето ѝ.

– И още как.

– О, колко неприятно! – каза тя и вдигна роклята си до кръста.

Отдолу нямаше бельо.

Прийт се ухили и разкопча гънките си.

Тя каза:

– Какво ще си помисли Марио, ако ни види?

– Ще ми завиди – отвърна Прийст, прониквайки в нея.

Двамата бяха почти еднакви на ръст и си пасваха с лекотата на дългогодишния опит.

Тя го целуна по устните.

След малко той чу, че по пътя идва някаква кола. Без да спират, двамата вдигнаха глави. Беше пикап с трима работници в кабината. Всички виждаха какво става и докато минаваха покрай тях, ги обсипаха с дююкания и окуражителни викове.

Стар им махна:

– Здравсти, момчета!

Прийст се засмя толкова силно, че свърши.

Кризата бе навлязла в решителния си и краен етап точно преди три седмици.

Всички седяха на дългата маса в готварницата и обядваха богато подправена яхния от леща с пресен хляб, току-що изваден от фурната, когато Пол Бийл влезе с плик в ръката.

Пол бутелираше виното, което комуната на Прийст правеше, но с това дейността му не се изчерпваше. Той бе тяхна връзка с външния свят, давайки им възможност да са в досег със света и все пак да го държат на разстояние. Плешив брадат мъж в кожено яке, Пол беше приятел на Прийст, откакто двамата с него бяха четиринадесетгодишни хулиганчета, пребъркващи джобове на пияниците из задните улички на Лос Анджелис.

Прийст разбра, че Пол е получил писмото същата сутрин, веднага се е качил в колата и е дошъл дотук от Напа. Освен това разбра какво пише в писмото, но изчака Пол да обясни.

– От Бюрото за управление на земите е – каза Пол. – Агресирано е до Стела Хигинс.

Той го подаде на Стар, седнала в гругия край на масата срещу Прийст. Стела Хигинс бе истинското ѝ име, името, под което бе взела това парче земя под наем от управата на щата през 1969 година.

Всички около масата притихнаха. Дори и хлапетата млъкнаха, доловили атмосферата на заплаха и неприятности.

Стар разкъса плика и извади от него един-единствен лист. Прочете го само с бърз поглед.

– Седми юни – каза тя.

Прийст се обади:

– След пет седмици и два дни. – Тия сметки му идваха някак си автоматично.

Някои от хората около масата изстенаха от отчаяние. Една жена на име Сонг заплака тихо. Едно от децата на Прийст, десетгодишният Ринго, каза:

– Защо, Стар, защо?

Прийст мерна Мелъни, най-новата в групата. Беше висока слаба жена на двадесет и осем години, изглеждаше страхотно – бледа кожа, дълга коса с цвят на паприка и с тяло на модел. До нея седеше петгодишният ѝ син Дъсти.

– Какво? – попита тя изплашено. – Какво има?

Всички наоколо знаеха, че това предстои да се случи, но бе твърде потискащо да се говори за него и не ѝ бяха казали.

Прийст рече:

– Трябва да напуснем долината. Съжалявам, Мелъни.

Стар зачете от писмото:

– „След седми юни гореспоменатият участък земя става опасен за живеене и затова договарят за даване под наем се прекратява на тази дата на основание клауза девет, част В, параграф две от същия договор.“

Мелъни се изправи. По бялата ѝ кожа плъзна червенина, а красивото ѝ лице се изкриви в гневна гримаса.

– Не! – кресна тя. – Не! Не могат да ми скроят този номер, та аз току-що ви открих! Не ви вярвам, това е някаква лъжа. – Насочи яростта си към Пол. – Лъжец! – писна тя. – Шибан лъжец такъв!

Детето ѝ заплака.

– Хей, я стига! – възмути се Пол. – Ами че аз съм само един пощаджия и нищо повече!

Всички започнаха да крещат в един глас.

С няколко крачки Прийст се озова до Мелъни. Прегърна я и заговори тихо в ухото ѝ:

– Плашиш Дъсти. Веднага седни! Права си да беснееш, всички сме бесни от яд.

– Кажу ми, че не е вярно – каза тя умолително.

Прийст лекичко я натисна да седне.

– Вярно е, Мелъни – каза той. – Вярно е.

Когато всички се успокоиха, Прийст рече:

– Хайде стига! Нека да измием съдовете и да се хващаме за работа.

– Защо? – обади се Дейл. – Той беше този, който правеше виното. Не бе основател, беше дошъл при тях през осемдесетте, разочарован от комерсиализирането на света. След Прийт и Стар той беше най-важната личност в комуната. – Няма да сме тук да оберем реколтата – продължи той. – Трябва да се махаме след пет седмици. За какво да работим?

Прийт го фиксира с оня хипнотичен взор, който потискаше всички, с изключение на най-волевите членове. Цялата маса се смълча и впери очи в тях. Накрая той промълви, но така, че всички да го чуят:

– Защото стават чудеса.

Според местния закон в Шило, Тексас, бе забранено да се продава алкохол, но извън границите на градчето имаше бар, наречен „Шарлатанин“, в който предлагаха евтина наливна бира, свиреше кънтри оркестър и сервитьорките обикаляха масите в плътно впити дънки и каубойски ботуши.

Прийт отиде сам. Не искаше Стар да се показва в бара и някой после да си я спомни. Изобщо не биваше да идва с него в Тексас, но трябваше някой да му помогне да откара сеизмичния вибратор у дома. Щяха да карат денонощно, да се редуват на волана и да пият хапчета, за да са бодри. Трябваше да откарат машината у дома, преди да се разбере, че е открадната.

Съжаляваше за фриivolността им този следобед. Марио бе видял Стар от четиристотин метра, а тримата работници от пикапа я бяха мярнали само за миг, но тя се набиваше на очи и сигурно биха могли да дадат грубо описание – висока бяла жена, едра, с дълга тъмна коса...

Прийт бе променил външността си, преди да гоиде в Шило. Бе си пуснал рунтава брада и мустаци и върза косата си в стегнатата опашка, която натикваше под шапката.

Обаче ако всичко вървеше според плана, никой нямаше да обикаля наоколо и да иска да му опишат него или Стар.

Когато пристигна в „Шарлатанина“, Марио вече беше там, седнал на една маса заедно с петима-шестима работници и ръководителя им Лени, под чието командване бе целият екип по сеизмично проучване.

За да не изглежда твърде заинтересуван, преди да се присъедини към компанията на масата, Прийт си взе дългошиестата бутилка „Лоун Стар“ и поседя малко на бара, отпивайки от бирата и разменяйки няколко думи с барманката.

Лени бе оплешивяващ мъж с червен нос. Преди две седмици се бе съгласил да вземе Прийт на работа. Прийт бе прекарал една вечер в бара, пийвайки по малко, отнасяйки се приятелски с екипа, запомняйки думички от техния жаргон и смеейки се на шегите на Лени. На другата сутрин отиде при него в подвижния му офис и го помоли за работа.

– Ще те взема пробно – отвърна му той.

Повече от това на Прийт не му трябваше.

Бачкаше здраво, бързо схващаше, лесно се сработваше с хората и затова след няколко дни бе приет за редовен член на екипа.

Сега, след като седна на масата, Лени каза с провлачения си тексаски говор:

– Значи, Руки, няма да идваш с нас до Кловис?

– Така е – отвърна Прийт. – Времето тук много ми харесва и не искам да се махам.

– Е, тогава, бих искал да кажа съвсем искрено, че бе истинска чест и удоволствие да бъдеш сред нас, макар и за такъв кратък срок.

Останалите се ухилиха. Такава пресилено високопарна реч бе нещо обичайно. Всички преместиха погледи върху Прийт, очаквайки отговор в същия стил.

Той си придигаше тържествен израз и отвърна:

– Лени, ти беше толкова любезен и мил с мен, че трябва да те попитам още веднъж. Ще се омъжиш ли за мен?

Масата избухна в смях. Марио плесна Прийт по рамото.

Лени обаче си придигаше притеснен израз и каза:

– Знаеш, че не мога да се омъжа за теб, Руки. Вече ти казах причината. – Той направи пауза за драматичен ефект и когато всички се наведоха напред, за да чуют ключовата фраза продължи: – Аз съм лесбийка.

Залата се разтърси от гружния смях. Прийт се усмихна смутено, признавайки поражението си, и поръча кана бира.

Разговорът премина към бейзбола. Повечето от тях бяха привърженици на „Хюстън Астрос“, обаче Лени беше от Арлингтън и бе запаленко на „Тексас Рейнджърс“. Прийт не разбираше много от спорт, затова нетърпеливо зачака удобен момент, намесвайки се от време на време с някоя и друга неутрална фраза. Настроението бе приповдигнато. Работата бе свършена навреме, на всички бе добре платено и на това отгоре бе петък вечер. Прийт отпиваше пестеливо от бирата си – не обичаше да губи контрол. Гледаше как Марио връзва кънките. Когато Тами, сервитьорката на тяхната

маса, донесе поредната кана бира, Марио се вторачи в гърдите под карираната ѝ риза. *Продължавай в същия дух, Марио, утре сутринта спокойно можеш да бъдеш в леглото при жена си.*

След около час Марио отиде до тоалетната.

Прийт го последва. *Майната му на дебненето, време е за действие.*

Застана го Марио и каза:

– Днес Тами май е с черно бельо.

– Откъде знаеш?

– Успях да хвърля едно око, като се наведе над масата. Умирам, като видя дантелен сутиен.

Марио въздъхна.

Прийт продължи:

– Обичаш ли жени с черно бельо?

– Не, с червено – отвърна твърдо Марио.

– Ъхъ, и червеното е красива работа. Казват, че ако мацката наистина те иска, си слага червено бельо.

– Така ли? – Смърдящият на бира дъх на Марио се учести.

– Ъхъ, чувал съм го някъде. – Прийт закопча панталоните си. – Виж к'во, трябва да си тръзвам. Гаджето ме чака в мотела.

Марио се ухили и избърса потта от челото си.

– Днес следобед ви видях, човече.

Прийт поклати глава с престорено съжаление.

– Слабост, какво да се прави! Просто не мога да се сдържа, като видя хубавичко личице.

– Ама вие го направихте направо на пътя бе!

– Ъхъ. Е, след като не си се виждал с гаджето си известно време, то става малко нетърпеливо, сещаш се, нали?

Хайде, Марио, схвани намека!

– Аха, сещам се. Слушай, за утре...

Прийт затаи дъх.

– Ъ-ъ, ако все още искаш...

Да! Да!

– Съгласен съм.

Прийт едва се сдържа да не го прегърне.

Марио продължи тревожно:

– Още важи, нали?

– Да, разбира се. – Прийт прегърна Марио и двамата заедно излязоха от тоалетната. – За какво са приятелите, ако не да помогнат.

– Благодаря ти, човече. – В очите на Марио се появиха сълзи. – Голям пич си, Рику.

Измиха глинената посуда и гървените лъжици в голяма мивка, напълнена с топла вода, и ги избърсаха с кърпа от стара работна риза. Мелъни се обърна към Прийст:

– Е, тогава ще започнем някъде другаде! Ще си купим парче земя, ще си построим гървени бунгала, ще засадим лози и ще правим вино. Защо не? Точно това сте правили през всичките тези години.

– Точно така – отвърна Прийст.

Той сложи чинията си на полицата и тикна гървената лъжица в кутията. За миг му се стори, че отново е млад, силен като кон и с неизчерпаема енергия, сигурен, че може да се справи с всеки проблем, който му поднесе животът. Спомни си неповторимия мирис на онези години – на прясно бичено гърво, младото тяло на Стар, изпотено от копаенето, отличителната миризма на марихуаната собствено производство, отглеждана на една полянка в гората, замайващия аромат на смачканото грозде.

После изведнъж се върна в действителността и седна на масата.

– През всичките тези години – повтори той. – Правителството ни даваше под наем тази земя почти без пари и сега ни е забравило.

– Нито веднъж не вдигна наема за двадесет и девет години – вметна Стар.

Прийст прогължи:

– Прочистихме гората наоколо с помощта на тридесет-четридесет младежи, готови да работят безплатно в името на един идеал.

Пол Бийл се ухили.

– Гърбът още ме боли само като се сетя.

– Получихме лозите без пари от един любезен лозар от долината Напа, който искаше да насърчи младите да правят нещо конструктивно, а не да седят без работа и да се друсат по цял ден.

– Старият Реймън Делавал – каза Пол. – Той почина, бог да го прости.

– И най-важното, цели пет години водихме полугладно съществуване, на ръба на бедността, с пробити обувки, спейки на пода, докато направим първото продаваемо вино.

Стар вдигна едно лезецо по пода бебе, избърса носа му и каза:

– И нямахме никакви деца да ни притесняват.
– Точно така – каза Прийст. – Ако възпроизведем същите тези условия, бихме могли да започнем отново.

Мелъни обаче не бе доволна.

– Сигурно има някакъв начин!

– Е, има – отвърна Прийст. – Пол го измисли.

Пол кимна.

– Бихте могли да основате фирма, да вземете назаем четвърт милион от някоя банка, да наемете работници, да станете като всички останали капиталисти и да гледате само как печалбата нараства.

– А това – каза Прийст – ще е все едно да се предадем.

Беше все още тъмно, когато Прийст и Стар се събудиха събота сутринта в Шило. Прийст донесе кафе от закусвалнята го мотела и когато влезе в стаята, завари Стар да мести пръст по атласа с пътищата.

– Някъде към девет и половина – десет тази сутрин трябва вече да си оставил Марио на международното летище в Сан Антонио – каза тя. – После трябва да излезеш от града по междуцатски път 10.

Прийст не погледна атласа. Картите го смуцаваха. Щеше да следи знаците за I 10.

– А къде ще се срещнем?

Стар пресметна:

– Ще бъда някъде около час пред теб. – Тя забодее пръст в страницата. – Тук има едно място, наречено Леон Спрингс, и се намира на I 10, на двадесет и пет километра от летището. Ще паркирам така, че да видиш колата.

– Не звучи зле.

И двамата бяха напрегнати и възбудени. Кражбата на камiona на Марио беше само първият етап от плана им, но беше ключов момент – всичко зависеше от него.

Стар се безпокоеше за по-практични неща.

– Какво ще правим с хондата?

Прийст бе купил колата преди три седмици за хиляда долара в брой.

– Трудно ще я продадем. Ако видим някъде да продават употребявани коли, може би ще вземем за нея петстотин. Ако не – ще намерим някоя горичка около магистралата и ще я зарежем в нея.